

δεχθῇ τὸν ἱστορικὸν θεμέλιον λίθον ἐφ' οὗ ἡ ἔτι ἱστορικωτέρα ἐπιγραφὴ γέγλυπται.

Ἐν τοῖς οἰδεῖς γραμμῇ εἶχον πηχθῇ ὑψηλοὶ πάσσαλοι, εἰς τὰ ἀνὰ ἄκρα τῶν ὁποίων μία λουρίδα πανὶ ἀμερικανικοῦ ἔφερε τὰς ἱερογλυφικὰς ἐκεῖνας ἐπιγραφάς :

Ζήτω ἡ βασίλισσα, ζήτω ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα, ζήτω τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος, ζήτω ὁ διάδοχος Κωνσταντῖνος, ζήτω ἡ βασίλισσα, ζήτω ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια.

— Βρὲ τ' εἶν' τοῦτα, βοᾷ τις.

— Κἄτι προτιμᾷ βλέπω τὴν βασίλισσαν τοῦ βασιλέως, ὁ κύρ Τύρ ;

— Αὐτὸ λέγεται ἀδροφροσύνη πρὸς τὸ γυναικεῖον φύλον.

— Τί εἶνε πάλι ἐκείνη ἐκεῖ ἡ μεγάλῃ παράγκᾳ, μετὰ στανίδι.

— Ἐκεῖ θὰ γίνῃ τὸ γεῦμα.

Ἡ διασκευὴ ἡ ἐσωτερικὴ τοῦ μεγάλου τούτου παραπήγματος ἦτο ὡς καὶ ἡ τῆς ἐξέδρας κεκαλυμμένη, δηλὸν ὅτι, διὰ σημαίων πεπαλαιωμένων.

— "Ἄειντε μορὲ πάλι, Διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας τὴν ἔκαμες τῇ φηγουρίτᾳ σου, εἶχες δὲν εἶχες μᾶς ξεφούρνισες τὰ παληκοῦρελά σου γιὰ σημαίαις γερινῆ, ἐφώνησεν ἐνθουσιωδῶς ἐπίστρατος μὲ φεσάκι.

Τὰ πυροβόλα κροτοῦσιν, αἱ δὲ βασιλικαὶ λέμβοι ἀποβιβάζουσι τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν. Οἱ χωρικοὶ ἄρχονται ἀσθενῶν ζητοκραυγῶν τινῶν ἐπὶ βραχὺ καὶ εἶτα σιγῶσι.

— Μωρὲ ζήτω καὶ τοῦ βασιλεῖα ἄλλῃ μιᾷ φορᾷ, κραυγάζει φουστανελάς τις.

Τὴν ἐξέδραν, ἐν ἣ ἐμελλε νὰ ψαλῇ ὁ ἀγιασμός, εἶχον κυκλώσει ὡς τιμητικὴ φρουρὰ ὑψιγενεθλαί τινες κυρίαι παρδαλὰ ἐνδεδυμέναι ἐνδύματα. Αἰσθησιν ἰδίως προὔξενε τοῖς χωρικοῖς τὸ τριανταφυλόστικτον φόρεμα τῆς κ. Τύρ.

— Δὲν σοῦ φαίνεται σὰν πᾶπλωμα μὲ κλάδες ; ἔλεγεν ὁ εἷς.

— Γιὰ κουρτίνες θὰ ἔκαμε καλλίτερα.

Καυχᾶς καυχᾶς !!

Ὁ κ. Κένταυρος τῷ ὄντι εἶχεν ἔλθῃ εἰς ρῆξιν μετὰ γάλλου τινος ἑλλείψει ἀδροφροσύνης. Ὀλίγαι μπαסטουνιαῖς τίναζαν τὸ τοῦ γάλλου ἐνδυμα καὶ τὸ πρᾶγμα ἡσύχασε.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἱεροτελεστίας ὁ βασιλεὺς διὰ τοῦ λεγομένου ἀργυροῦ πτύου λαθῶν ἔρριπεν ὀλίγην ἄμμον εἰς τὸ καροτσάκι, τοῦθ' ὅπερ ἔπραξε πᾶσα ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια. Εἶτα ὁ κ. Τρικουπῆς, δίκην μπακαλοπαίδου, ἔσυρε τοῦτο, ὅπως τὸ φέρῃ ὑπὸ τὴν πυραμίδα, μὲν μὲν μὲν ποιεῖ βήματ' αἰνὰ σκοντάπτει καὶ τὸ ἀνατρέπει.

— Αἱ, αἱ, φωνοῦσι, δὲν κάνεις γιὰ μπακάλης.

— Κουράγιο, νὰ ἰδοῦμε πόσων ἵππων δύναμιν ἔχεις.

Εἶτα ἡ βασιλικὴ συνοδεία ἀκολουθουμένη ὑπὸ ὅλου τοῦ πλήθους διηυθύνθη παρὰ τινι χάνδακι, ὅπου τὸ ἡλεκτρικὸν σύρμα, δι' οὗ ἤθελον ἀνατιναχθῇ οἱ ὑπόνομοι, ἦσαν δὲ οὗτοι ἐπὶ κατωφερείας λοφίσκου τινός. Παρέρχονται λεπτὰ τινὰ καὶ οὐδὲν γίνεται. "Ἐρχισαν πάλιν αἱ φωναί.

— Ἴσκα ! — Φοβήθηκεν ἡ βασίλισσα καὶ ἔφυγε. — Μωρὲ δὲν ἔχουν τίποτε καμωμένα, πᾶμε νὰ φύγωμε. — Μπαίλντησα.

Ὁ καύσων ἦτο ὑπερβολικὸς, ὁ δὲ κονιορτός, ὁ φρικώδης ἐκεῖνο κονιορτός, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ὁ τῶν Ἀ-

θηνῶν εἶναι μὴδὲν, εἶχε μεταβάλλει τοὺς ἐπενδύτας πάντων εἰς φαίους. Ἐν τῷ μεταξὺ ἠκούσθησαν κρότοι τινὲς καὶ ἐφάνη ὀλίγος καπνός. Τὸ θέαμα τὸ φοβερόν τῶν ὑπονόμων ἐτελείωσε καὶ αὐτό. Ζητοῦσι παράπηγμά τι νὰ δροσίωσι τὰ πυρπολούμενα χεῖλη τῶν ὅλα τὰ πλήθη ἐκεῖνα καὶ δὲν εὐρίσκουσι παρὰ ἓν, ἐν ᾧ προσεφέρετο ἀντὶ νεροῦ σκωληκοφόρος ἄλμη. Μόνον τὰ βαθράκια ἐλείπον ἐξ αὐτῆς. Τρέπονται πάντες, ἡλιοκαεῖς καὶ βουτιγμένοι στὴ σκόνη πρὸς τὴν παραλίαν, ἐπιβαίνουσι τῶν λέμβων καὶ πλέουσι εἰς τὰ ἀτμόπλοια μυριάς βλασφημίας ἀπαγγέλλοντες. Ἐπὶ τῆς Θεσσαλίας ἐξηκοντὰς χρυσοκινθάρων ἐξηκολούθει κεκοκκαλίζουσα τὰ ἀπομεινάρια τοῦ γεύματος, χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ τις ἐξ αὐτῶν.

Ἐπὶ τῆς Κρήτης οἱ ἐπιβάται συνωθοῦντο πέραξ τοῦ Γιώργη Διαμαντοπούλου, αὐτοχειροτονήτου τῆς ἡμέρας ρήτορος.

— Μωρὲ, ἔλεγεν ἐν ἀπελπισίᾳ, καλῶς ἐχόντων τῶν πραγμάτων, τί μοῦρλα μοῦλθε νὰ σηκωθῶ νὰ ἔλθω ἐδῶ στὸ ξεθώμα !

— Τί δὲν σ' ἄρεσε Διαμαντόπουλε ;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ. Ἄμα ποῦ ἔχω ἓνα εἰκοσιοκτάρικο, ἐδῶ θᾶρξωμε νὰ πέρνω τὸν ἄέρα μου.

— Πᾶει ἡ βάρκα ! — Θεὲ καὶ Παναγίᾳ. — Βούλιαζε μιὰ βάρκα. — Πνιγῆκαν τόσοι ἄνθρωποι. — Δὲν φαίνεται κάνέννας.

Ἡ τοὺς κλητῆρας φέρουσα λέμβος ἡ βυθισθεῖσα ἐκ τῆς ἀβελητηρίας τοῦ πλοιάρχου τῇ "Ιριδος ἐπέπλεε τὴν τρόπιδά ἥν ἔχουσα. Παρῆλθον λεπτὰ τινὰ καὶ οὐδεμία λέμβος εἶχεν ἔτι προσδράμει πρὸς σωτηρίαν τῶν ναυαγῶν, οὐδ' ἐκ τῆς "Ιριδος ἐρρίφθη τοιαύτη, διήγειρε δὲ τὴν βαθυτάτην πάντων ἀγανάκτησιν ἡ σκληρότης ἐλληνικῆς τινος πολεμικῆς λέμβου, ἥτις διήλθε ἐν μέσῳ τῶν ναυαγῶν ταχύπλους, ὡς νὰ μὴ ἐπνίγοντο ἄνθρωποι.

Ἡ ἐπιστροφή ὑπῆρξε φαιδρὰ, ἡ δὲ Θεσσαλία ταχύπλοοσα ἐν ὅλῃ τῇ δυνάμει τοῦ ἀτμοῦ κατέφθασε τὴν Κρήτην προσεκπλεύσασαν.

— Καπετάνιε, ἐβόα ἀστεῖός τις γέρων, βάλε φωτιά καὶ μᾶς πέρασεν. Καὶ πρὸς τοὺς ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ στρεφόμενος. — Δὲν πιάνετε, δὲν πιάνετε, ἐκραύγαζε, βγάλτε καμπόσα κάρβουνα, καὶ σᾶς λέμε.

Ὅταν κατέπλευσεν ἐν τῷ λιμένι Πειραιῶς ὁ ἀτμήρης στόλος, τὸ θέαμα ἦτο λαμπρότατον. Ἀπλετον φῶς ἡλεκτρικὸν καὶ ἄλλα πολύχρωα φῶτα κατεφώτιζον αὐτόν.

Κατὰ τὴν ἀπόβασιν ἠκούσθη καὶ πάλιν φωνή τις.

— Δηλαδή μεγαλειτέρα παλαβωμάρα δὲνμποροῦσε νὰ ματαγίνη, παρὰ ν' ἀφήσῃ κάνεις τῇ δουλίᾳ του καὶ νὰ σηκωθῇ νὰ πάῃ στὸ Καλαμάκι, γιὰ νὰ δῇ πῶς ὁ Τρικουπῆς θὰ κάνῃ τὸ ἄλογο ζεμένος στὸ καροτσάκι.

Παληάνθρωπος.

ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ !

Πρῶτ' ἡ πρῶτ' εὐρέθηκα μὲς τοῦ Γουδῆ τὴν Κρήτη, μὰ τόσο ἐστιβάχθησαν σὲ τοῦτο τὸ βαπόρι, ὅπου κτυποῦσε καθενὸς ἡ μύτη μ' ἄλλῃ μύτη ἐδῶ, ἐκεῖ, παντοῦ, ψηλὰ, ἴσῃν πρύμνη καὶ ἴσῃν πλώρη,

Δὲν εἶχες τόπο νὰ σταθῇς καὶ τόπο νὰ καθίσῃς,
καὶ ἐνοιωθες ἐρεθισμόν εἰς ὅλας τὰς αἰσθήσεις.

Λογῆς λογῆς ἀναπνοὴ τῇ μύτῃ σου ἐκτύπα,
χωρὶς νὰ θέλῃς ἐπιανε τὸ χέρι σου φουστάνι,
τ' αὐτὴ σου ἀσυνείδητος πολυλογᾶς ἐτρύπα,
καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐβλεπες ἢ ἀσχημὶὰ ποῦ φθάνει.
Λαχτάριζε καὶ ἡ γλῶσσά σου νὰ πιῇ νερὸ μιὰ στάλα,
μὰ ποῦ ἴμποροῦσες 'στὸ σωρὸ νὰ κατεβῇς τὴ σκάλα!

Ἐνῶ σὺ ἤθελες ψηλὰ 'στὸ Κάσσαρο ν' ἀνέβῃς,
σοῦ δύναν μιὰ καὶ ἐπήγαινες ἀλλοῦ σὰν μαργιονέττα,
καὶ θυμωμένος ἀρχίζεις πολλοὺς νὰ μνημονεύῃς...
ἀληθινὸ ξεθέωμα μὲ δύο λόγια σκέττα.
Καὶ τὸ βαπόρι ἐγερνε ἀπὸ τὸ τόσο βάρος,
καὶ ἐσφύριζε μὲς 'στῆς φωναῖς τοῦ κόσμου καὶ ὁ φουγάρος.

Ἐ! τότε 'λίγο ἔλειψε μὲς' τὸ σωρὸ νὰ σκάσω,
κατάλαβα τὸ στῆθος μου ἀπὸ θυμὸ νὰ βράζῃ,
καὶ μούλθε εἰς τὰ σίδερα τοῦ βαποριοῦ νὰ σπάσω
τὸ παλαβὸ κεφάλι μου, ὅπου μυκλὸ δὲν βάζει.
Εἰς τὰ καλὰ καθούμενα νὰ θέλω Καλαμάκι,
νὰ 'δῶ τὸν σίρ Χαρίλαο νὰ σέρνῃ τ' ἀμαξάκι!

Ἀκοῦς ἐκεῖ! τομὴ Ἰσθμοῦ... μονάχος μου μιλοῦσα,
καὶ τί μὲ μέλει γιὰ τομαῖς; σ' αὐτὸ ἐγὼ σὲ θέλω;
ἀγριεμμένη 'πρόβαλλε καὶ ἡ νευρική μου Μοῦσα,
καὶ ἀρχισα ζῶντας καὶ νεκροὺς 'στὸ διάβολο νὰ στέλλω.
Καὶ ἐν πρώτοις 'πῆγε ἀναυλα ἡ παντοκράτωρ Ρώμη,
ἐπειτα, Νέρων, Τοῦρ, Λεσσέψ καὶ ἄλλοι περιδρόμοι.

Ἐπειτα ἔστειλα ἐκεῖ τοῦ Μπούμπουλη τὸ στόλο,
τὸ Καλαμάκι, τὸν Ἰσθμὸ, τὰ Ἰσθμια τ' ἀρχαῖα,
τὸ Κάσσαρο, τὴν ἀγγυρα, καὶ τὸ βαπόρι ὅλο,
τὰ ἐμψυχα, τὰ ἀψυχα, ἀμφίβια, χερσαῖα.
Μὰ τίποτα δὲν ἔμεινε ὅπου νὰ μὴ τὸ στείλω,
ζῶων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, καὶ κάθε εἶδους φύλο.

Καὶ ἀφοῦ μονάχος ἔκαμα ὅλο τὸ γύρο τοῦτο,
ἀφοῦ στεριὰ καὶ θάλασσα ἐπῆρα 'στὸ θυμὸ μου,
καὶ ἄνω κάτω ἔφερα τὸν κόσμον στὸ μινούτο,
ἐτίναξα 'στὸ διάβολο καὶ αὐτὸ τὸν ἑαυτό μου.
Καὶ ἔτσι ἐτελείωσα τὸ διαβολοταξίδι,
χωρὶς νὰ βλέπω ἄνθρωπο, οὔτε γυναικας φρύδι.

Τοῦ Πειραιῶς τὴ θάλασσα ἡ Κρήτη μας ἀφίνει,
ἐμπρὸς αὐτὴ καὶ πίσω της οἱ ξακουσμένοι στόλοι,
σὰν ναυμαχία νόμιζες μεγάλη πῶς θὰ γίνη,
θαρροῦσες πῶς πηγαίναμε νὰ πάρουμε τὴ Πόλι.
Ἡ μουσικὴ ἀπὸ μακριὰ τ' αὐτίχ' μας ἡμερώνει,
καὶ χάνονται 'στὸ πέλαιος οἱ πεταχτοὶ της τόνοι.

Ἐστὰ πλάγια μας ἡ θάλασσα πηδᾷ, κτυπᾷ, ἀφρίζει,
ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀσπρίζουνε τοῦ Πόντου αἱ ἐκτάσεις,
ὁ ἥλιος τῆς ἀκτίναις του τῆς πρωϊναῖς σκορπίζει,
ποῦ λὲς καὶ ἄστρα τρέμουνε 'στὴν πλάκα τῆς θαλάσσης.
Βαστοῦν μὲ στόμα ἀνοιχτὸ οἱ γλάροι μὲς 'στὸ κύμα,
καὶ τρεῖς φοραῖς ἀλλοίμονο 'στῆς πείνας των τὸ θῦμα.

Κομματίζε τὰ κύματα, ὦ Κρήτη, τ' ἀφρισμένα,
τῆς Σαλαμῖνος διάβαινε τὰ βράχια καὶ τοὺς τόπους,
δὲν θέλω εἰς τὰ χρόνια μας νάλθῃ τὰ περασμένα,
νὰ θυμηθῶ μικροὺς θεοὺς καὶ γίγαντας ἀνθρώπους.
Ἀφήσετε τὴ θάλασσα αὐτὴ νὰ ἡσυχάζῃ,
τὸ δοξασμένο κύμα της κάνεις μὴν τὸ πειράζῃ.

Ἐφθάσαμε, τὴν ἀγκυρα ἀφίνει τὸ βαπόρι,
ἡ βάρκαις πᾶνε καὶ ἔρχονται, κτυποῦναι καὶ κτυπιῶνται,
μὲ φουστανέλλαις ἀγριοὶ φωνάζουν βαρκαδόροι,
καὶ οἱ κομποὶ ποδόγυροι ἀλύπητα πατιοῦνται.
Ἀλλὰ ἐγὼ ἐπρόσμενα νὰ ἐβγῇ τὸ Παλάτι,
μαζὶ μ' αὐτὸ νὰ 'βγῶ καὶ ἐγὼ εἰς ὅλων τὸ γεινάτι.

Μόλις 'στὴ βάρκα τῆς Αὐλῆς πατεῖ ἡ συνοδεία,
σὲ μιὰ καὶ ἐγὼ κατὰμονος καθίζω μὲ καμάρη,
καὶ πρὸς τιμὴν μου ἔπεσε εὐθὺς μιὰ μπαταρία,
καὶ γελά σου Γεωργὸ φώναξε τὸ στόμα τοῦ βαρκάρη.
Ἐνόμιζα ἡ κανονιαῖς πῶς ἔπεφταν γιὰ μένα,
καὶ ἀπ' τὸ καμάρη φούσκωνα σὰν διάνος ὀλοένα.

Ἐβγήκα ἐξω μόνος μου ὡσὰν ἀριστοκράτης,
καὶ εὐθὺς Καλαμακιώτικη μὲ ὑπεδέχθη σκόνη,
μ' ἐτύλιξε μὲς στὰ πυκνὰ ἐκεῖνα σύννεφά της,
μοῦ φράζει μύταις, τσόματτα, καὶ μὲ ἀποθεώνει.
Καὶ μέσα εἰς τὰ σύννεφα ὡσὰν θεὸς κρυμμένος,
Ζήτω, φωνάζω, ὁ Ἰσθμὸς, κατενθουσιασμένος

Ὁ ἥλιος ὅμως πρὶ καλὰ μᾶς ἐπεριποιήθη·
ἀνέβη μισοοὐράνα γιὰ χάρι μας νὰ λάμπῃ,
καὶ ὅλη κατακέφαλα ἡ ζέστη του ἐχύθη,
καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιο ἀσπρίζε καὶ ἡ ὠμορφιὰ τοῦ Μπάμπη!
Μὰ τί χρυσᾷ ἐγκαίνια!... ψυχὴ μου Καλαμάκι!
ὡς καὶ ὁ Τρικούπης ἔπεσε μαζὶ μὲ τ' ἀμαξάκι.

Ἀφίνω τὰ Ἐγκαίνια, τὰ Ζήτω, τὸ Παλάτι,
καὶ ὅπως ὁ Λῶτ τὰ Σόδομα φεύγω καὶ ἐγὼ τρεχάτος,
χωρὶς νὰ ρίξω δίπλα μου ἢ πίσω μου τὸ μάτι.
Χωρὶς νερὸ, χωρὶς φαγεῖ, μὲ χῶματα χορτάτος.
Ἀλλὰ δὲν ἤθελε στιγμὴ ἡ σκόνη νὰ μ' ἀφήσῃ,
καὶ ὡς 'στὴ βάρκα μ' ἔφερε νὰ μὲ ξεπροβοδήσῃ.

Ἄντιο, Καλαμάκι μου, . . . αὐτὴ ἡ τελετὴ σου
βαθυὰ μὲς 'στὸ κεφάλι μου θὰ μείνῃ ριζωμένη·
ὁ ἥλιος σου, ἡ σκόνῃ σου, ἡ περιποίησίς σου
κάθε καρδίᾳ θὰ ἄφησε κατευχαριστημένη.
Σὲ εἶδα, Καλαμάκι μου, μὲ ὅλα τὰ καλὰ σου,
καὶ τρεῖς ἀνθρώπους νὰ χαθοῦν μὲς 'στὰ βαθυὰ νερά σου.

Κι' εἶδα τὸν ναύτη τὸν Ῥωμὸν νὰ μὴν ἀπλώσῃ χέρι
ἀπὸ τὸ χάος τὸ ὑγρὸ μὲ ἀπαρξὶ νὰ σύρῃ,
μὲ ἓνα μόνο τίναγμα ζωὴ νὰ ξαναφέρῃ,
καὶ μάτια νὰ μὴν κλάψουνε γιὰ τέτοιο πανηγύρι.
Τοὺς εἶδα καὶ ἐθαύμασα τὴν ἐντιμὴ μας φύσι . . .
καὶ 'σὰν πνιγοῦμε θέλουμε βοήθεια ἀπ' τὴ Δύσι.

Νὰ ἦναι ἀγριώτεροι 'στὴ Ζηλανδία τάχα ;
μὲ τέτοιους μαύρους στοχασμοὺς ἐγύρισα δὴ πέρα,
καὶ δὲν θυμοῦμαι ἄλλοτε τόσο πολὺ νὰ τᾶχα
Μὲ τοῦ διαβόλου τόνονα ὅσο αὐτὴ τὴ μέρα.
Καὶ ἔστειλα καὶ ἔστειλα 'στὸ διάβολο ἀκόμα
μὲ πίκρα μέσα 'στὴν καρδίᾳ κι' ἀνάθεμα 'στὸ στόμα.

Souris.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

Πρόκειται περὶ τῆς ἐκδόσεως τῶν μετοχῶν τῆς **Ἡ-
πειροθεσσαλίας**, ἥτις γίνεται πάλιν διὰ νὰ στραγγί-
ξουν πέντε δέκα τραπέζιται πέντε ἐξ ἑκατομύρια ἀπὸ
τῆς τσέπαις τοῦ δημοσίου.

Α'. Ποῦ κατέβαλον οἱ κύριοι ἰδρυταὶ τὰ 125 φράγκα ;
Δὲν μᾶς λένε τίποτε.

Β'. Ποῖος λόγος δικαιολογεῖ τὴν υπερτίμησιν τῶν 140
φρ. εἰς ἐκάστην μετοχὴν ; Ποῖος τὰς υπερτίμησεν ; Ἡ
ἄγορά ; Μετοχαὶ ὡς τώρα δὲν ὑπῆρχον. Τὰς υπερτίμη-
σαν οἱ ἴδιοι διὰ νὰ βάλουν σ' τὴν τσέπη τὴν διαφορὰ !
Διὰ νὰ λάβουν κομισιόνα 120 ἐπὶ τοῖς 100. Πληρώνετε
κουτοὶ ! Πληρώνετε, βλάκες !

Γ'. Διατί ψεύδονται λέγοντες ὅτι ἡ Τράπεζα τῶν ἔχει
ὅλα τὰ προνόμια τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, ἀφοῦ δὲν ἔχει
τὴν καταναγκαστικὴν κυκλοφορίαν ;

Μετὰ τὰς ἐρωτήσεις αὐτὰς καθυποβάλλομεν τὰ ταπει-
νὰ μας συγχαρητήρια τοῖς νέοις Bontoux καὶ Φιλιππάρ,
ὡς καὶ εἰς τοὺς ἐντίμους Ἀγροικογιάννιδες, τοὺς ἀγο-
ραστάς.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Τί ἀνοιξιν καὶ τί ἀέρα ποῦ ἀπολαμβάνομεν εἰς τὰς
ἐορτάς μας οἱ χυνόμενοι μανιώδεις εἰς τοὺς περιπάτους !
Ἐκεῖνος ὁ τῶν Πατησίων, ἐὰν δὲν εἶναι διὰ χοίρους, βε-
βαίως θὰ εἶναι διὰ μπούρμπουλας καὶ χρυσομπούρμπου-
λας (ἤτοι κανθάρους καὶ χρυσοκανθάρους). Ἦτο ποῦ ἦτο
χωματοστρόβιλος, τώρα καὶ μὲ τὰς ἀμάξας τῆς Ἑται-
ρίας τῶν Ἱπποσιδηροδρόμων, ἔγινε χωματοθάλασσα. Οἱ
ἐπιβαίνοντες λοιπὸν πλοιαρίων, θαλαμηγῶν ἢ ἀτμοδρο-
μόνων (ἀμαξῶν, κουπέ, λανδῶ, ἵππων) δὲν κινδυνεύουσι
νὰ πνιγῶσιν· ἀλλ' οἱ δυστυχεῖς κολυμβηταὶ ! ὅσον ἐπι-

δέξιοι καὶ ἂν εἶναι, ἐπιστρέφουν εἰς τὰς οἰκίας τῶν μι-
σοπνιγμένοι. Πῶς νὰ μείνῃ ἰδέα καλοῦ εἰς τὴν κοινωνίαν
αὐτὴν, ἥτις μὲ τόσῃν ὄρεξιν τρώγει χῶμα, τὸ ἀθροιστι-
κὸν αὐτὸ ὄνομα ὅλων τῶν περιττωμάτων. Πῶς δὲν ἀσφυ-
κτιᾷ, πῶς δὲν λειποθυμεῖ, πῶς δὲν πίπτει χάμα νεκρά !
Αὐτὸ τὸ φαινόμενον ἔπρεπε νὰ ἐξετάσῃ τὸ Ἱατροσυνέ-
δριον ! Ἄλλως δὲν ἐξηγοῦμεν τὴν χωματομανίαν αὐτὴν
τῶν κυρίων καὶ κυριῶν, παρ' ὅτι ἐλαττώνει τὴν ὄρεξιν
τῶν καὶ οὕτω κατορθώνουν νὰ φέρουν εἰς ἰσορροπίαν τὰς
ἀπαιτήσεις τῆς τοαλέτας καὶ τῆς ἐπιδείξεως μὲ τὰς ἀ-
παιτήσεις τῆς πάντοτε ὀρφανῆς ἐλληνικῆς κοιλίας.

Αὐτὸς δὲ ὁ ψωροπερίπατος τῶν Πατησίων, αὐτὴ ἡ
Κόλασις, αὐτὴ ἡ Σαχάρα, αὐτὸ τὸ σκονοκύλισμα, αὐτὴ
ἡ χωματοφαγοῦρα, ἤρχισε νὰ ἀνκτιᾷ ἀξιώσεις ψωρομογε-
νοῦς, ὀνειρεύεται νὰ παρῶδῃ τὸ Βιενναῖον παραδείσιον
Πράτερ, μὲ τὸ πλῆθος τῶν ἀμαξῶν, ἐκάστης αὐτῶν ἐχού-
σης καὶ τὴν *libréan* τῆς. Δὲν εἶδομεν χθὲς παρά τινι
ἀμαξηλάτῃ καθήμενον μ' ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας *la-
kèn*, φέροντα ἀντὶ πάσης *libréas* τὴν *ρόμπα* *ντὶ κάμαρα*
τοῦ κυρίου του ἢ καὶ τῆς κυρίας του ; Μὰ, Σουρῆ, δὲν φο-
ρεῖς τὰ γυαλιὰ σου, νὰ τὰ δῇς αὐτὰ λιγάκι ;

Καὶ ἐκεῖνα τὰ Ζυθοπωλεῖα ! Θεέ μου, τί μπίρα, τί
χρῶμα, τί οὐσία ! Ἦνοιξε καὶ ὁ Οὐράνιος Κήπος. Πράγ-
ματι ἀχανὲς, λουλουδισμένος, ἀνοιχτόκαρδος κήπος !
Ἀλλὰ πίνεται τὸ ἄρωμα ; Τρώγονται ἢ ἀγκυνάραις ;
Εἶσαι καταδικασμένος νὰ ταραξῇς τὴν καρδίᾳ σου μὲ
τὴν οὐρόμπυραν κ' ἐκείνους τοὺς ἀπαισίους μεζέδες τῶν
μαραμμένων μαρουλιῶν, τῶν ἀηδῶς ἀκτινοβολούντων ἀ-
λογοσαλαμιῶν καὶ τοῦ χυδαιότερου ἄρτου. Τί Ἀθῆναι !
Τί Ἀθῆναι !

Σώζεσαι εἰς τὰ Σεπόλια ! Φεύγεις εἰς τὴν Κολοκυ-
θοῦ ! Ἐὰν εἶσαι ἐφ' ἀμάξης, περίφημα ! Εἶναι εἰδὸς τι
μικροσκοπικῆς Ἑλβετίας ἐκεῖ, ὀλοπράσινης, μὲ τὰ φαν-
ταστικὰ ποτάμια τῆς, λόφους, βατραχοὺς, κήπους, μα-
ρούλια, ἀηδόνια. Τὴν Ἑλβετίαν σὰς ὁμολογοῦμεν ὅτι
δὲν τὴν εἶδομεν, εἶδομεν ὅμως τὰ Σεπόλια ! Ἀλλ' ἂν εἴ-
σαι πεζός, καὶ περάσῃ ἀπὸ κοντὰ σου ἀμάξα καὶ σὲ κα-
ταστήσῃ ἀλευρωμένον, ἔτοιμον διὰ τηγάνισμα ; Πτύεις,
βήχεις, βρίζεις, δαιμονίζεσαι καὶ φεύγεις. Τί ἡδύναντο
νὰ εἶναι αὐταὶ αἱ ἐξοχαί, ἂν εἴχομεν Δήμαρχον, καὶ ὅχι
ξύλον ἐπὶ ξύλου κρεμάμενον !

Ἐχομεν ἐν μέσῳ ἡμῶν τὸν ἐνθουσιώδη ἀνταποκριτὴν
ἐξ Ἰταλίας τῶν Νεῶν Ἰδεῶν καὶ τοῦ Μὴ Χάρεσαι,
Ἀγησίλαον Γιαννόπουλον, υἱὸν ἀοιδίμου διακε-
κριμένου δημοσιογράφου, κληρονομήσαντα παρ' αὐτοῦ τὸ
δημοσιογραφικὸν τάλαντον, ἀλλ' ἐκμεταλλευόμενον αὐτὸ
ἐν παρέργῳ, ἐν μέσῳ τῶν ἐμπορικῶν του ἀσχολιῶν, ἃς ὑ-
πολαμβάνει ὡς τὸ ἱερώτερον πρὸς τὴν ἀπορροσθεῖσαν
οἰκογένειάν του καθήκον. Εἶναι ὁ γράψας τὸν καλλιτε-
χνικώτατον ἐκεῖνον πρόλογον ἐν τῇ ὑπὸ Καμπούρογλου
μεταφρασθεῖσῃ *Nána* τοῦ Ζολᾶ ἢ Ζώλα, ὡς κακοζῶως
τόν θέλει ὁ Ἀγησίλαος, καὶ διατυπώσας ἐκεῖ τὸ ὄνειρόν
του, ἢ μᾶλλον τὸν ἐφιέλτην του, περὶ ἰδανικῆς τιнос ἐλ-
ληνικῆς φιλολογίας παγκοσμίῳ. Εἶναι εἰδὸς τι Ρόκου
Χοιδᾶ τῆς Φιλολογίας. Τὴν θέλει καὶ αὐτὸς μίαν, με-